

Beschrijf hieronder uitgebreid welk initiatief je hebt ondernemen met behulp van de subsidie. Voeg foto's toe ter ondersteuning.

SEP organiseerde vaderforums in drie gemeenschappen. In twee van deze gemeenschappen vonden telkens twee bijeenkomsten plaats; in één gemeenschap werd een reeks van drie forums gehouden. In Nyanduma namen 15 vaders deel aan beide sessies. Bij Dorcas Creation waren er 16 deelnemers aan het eerste forum, 15 aan het tweede en 18 aan het derde. In Fanaka namen opnieuw 15 vaders deel.

De bijeenkomsten werden doorgaans in de voormiddag gehouden, met uitzondering van Nyanduma, dat verder van Nairobi ligt. Daar werd een volledige dag ingepland, goed voor drie sessies.

Het programma had als doel vaders te ondersteunen door psychosociale begeleiding te bieden en duidelijke informatie te geven over de oorzaken van beperkingen en over hoe zij actief kunnen bijdragen aan de ondersteuning van hun kind. Met deze forums en begeleidingsmomenten heeft het initiatief vaders van kinderen met een beperking geholpen om meer inzicht en aanvaarding te ontwikkelen, zodat hun betrokkenheid bij de opvoeding en de sociale inclusie van hun kinderen werd versterkt.

Forum in Nyanduma 14 maart 2025 – 15 vaders

Forum in Nyanduma 25 juni 2025 – 15 vaders

Forum in Dorcas Creation 4 oktober 2025 – 18 vaders

Psychological Mapping in Fanaka 11 juni 2025 – 15 vaders
24 september 2023 – 15 vaders

Heb je de verwachte resultaten en doelstellingen bereikt?

Ja de verwachte resultaten zijn bereikt:

1. **Verhoogd bewustzijn en kennis:** Vaders kregen een beter begrip van de aandoeningen van hun kinderen, waaronder oorzaken, symptomen en interventiestrategieën, wat resulteerde in:
 - Het ontkrachten van schadelijke mythes en verkeerde informatie.
 - Minder zelfverwijten en stigma.
 - Beter geïnformeerde besluitvorming over de zorg voor het kind.
2. **Verbeterde zorg en familierelaties:** Ten minste 10 nieuwe vaders gaven aan aanzienlijk meer betrokken te zijn geraakt bij de therapie en zorg voor hun kind. Verschillende deelnemers merkten het volgende op:
 - Betere samenwerking met hun partner.
 - Een verschuiving van verwijten naar gedeelde verantwoordelijkheid.
 - Het terugdraaien van beslissingen om uit elkaar te gaan dankzij nieuw begrip en empathie.
3. **Hersteld mentaal en sociaal welzijn**
 - Het wegnemen van emotionele lasten leidde tot een verbeterde geestelijke gezondheid en hernieuwde sociale betrokkenheid.
 - Voorbeeld: een vader vertelde dat hij was gestopt met drinken nadat hij had begrepen dat hij niet verantwoordelijk was voor de hersenverlamming van zijn dochter, waarmee een lang gekoesterde persoonlijke overtuiging werd weerlegd.
4. **Empowerment voor belangenbehartiging:** Er werd een opmerkelijke toename in het zelfvertrouwen en de betrokkenheid van de deelnemers waargenomen. Vaders die in het begin stil en teruggetrokken waren, werden tegen het einde van het programma mondig, nieuwsgierig en betrokken, wat wijst op een groot potentieel voor toekomstige belangenbehartiging.
5. **Toekomstgerichte planning:** Vaders gaven aan dat ze zich met hun nieuwe bewustzijn beter toegerust voelden om duurzaam te plannen voor de toekomst van hun kinderen, ondanks hun beperkte middelen.
6. Er is een **ondersteunend netwerk** ontstaan onder de vaders wat gevoelens van isolatie vermindert.
7. Er is een **handleiding** voor toekomstig gebruik opgesteld, gebaseerd op de ervaringen in de forums.
8. Er werd een vragenlijst opgemaakt pre- en post vergaderingen om de evolutie te kunnen evalueren.

* Er werd geen vertaling van de handleiding gemaakt. Er werd geopteerd door de trainers om het in het Engels te houden. De vertaling gebeurt tijdens de sessie indien nodig door de trainers of een deelnemer afhankelijk van de moedertaal in de groep (bv. mensen kunnen zich beter uiten in Kikuyu dan in het officiële Kiswahili)

* De trainers gaven aan dat idealiter elke groep minstens een 6-tal sessies moet hebben deels omdat de deelnemers niet altijd consequent waren. Er kwamen nieuwe vaders waardoor de eerste sessie herhaald moest worden. Dit was een uitdaging voor de trainers om het totale pakket goed af te werken. Indien er meer sessies gepland zijn, kan er makkelijker ingegaan worden op de inconsistentie. Echter, er zullen meer richtlijnen gemaakt worden rond mobilisatie in de toekomst om de inconsistentie te vermijden.

Op welke manier heeft het initiatief de lokaal vastgestelde behoeftes beantwoord?

SEP organiseerde vadersforums in drie gemeenschappen waar reeds therapie-interventies voor kinderen met een beperking plaatsvonden, evenals workshops voor ouders — doorgaans voornamelijk moeders. Ook in deze gemeenschappen werd vastgesteld dat de meeste vaders weinig kennis hadden over de conditie van hun kind en over de mogelijke oorzaken ervan. Dit gebrek aan inzicht leidde vaak tot onbegrip, frustratie en schuldtoewijzing richting de partner.

Wanneer een kind extra zorg nodig heeft, verschuift de verdeling van zorgtaken meestal naar de moeder, waardoor vaders zich minder erkend voelen in hun ouderrol. Daarbij ervaren vaders en moeders vaak verschillende emoties en coping-strategieën in het omgaan met de beperking van hun kind, wat kan leiden tot spanningen binnen de relatie. Vaders worden zo uitgedaagd om hun ouderrol te herdefiniëren en te versterken, zeker in culturele contexten waarin traditionele rolpatronen het tonen van kwetsbaarheid beperken.

De vaderforums boden een veilige ruimte waar vaders psychosociale ondersteuning ontvingen en kennis opdeden over de verschillende vormen van beperkingen waarmee hun kinderen leven. De sessies werden geleid door een psycholoog die werkte volgens het Acceptance and Commitment Therapy (ACT)-model. Deze benadering hielp vaders hun gedachten en emoties te herkennen, de invloed daarvan op hun gedrag te begrijpen en op een meer accepterende manier met moeilijke gevoelens om te gaan. Deze benadering sloot goed aan bij Afrikaanse waarden van verbondenheid, gemeenschap en wederzijdse verantwoordelijkheid, doordat het vaders hielp hun ervaringen te plaatsen binnen hun rol als ouder en als lid van een bredere familie- en gemeenschapsstructuur.

Een vader met een dochter met het syndroom van Down was de co-facilitator. Zijn persoonlijk verhaal droeg bij tot meer openheid en herkenning binnen de groep en sloeg een brug tussen professionele begeleiding en ervaringskennis uit de gemeenschap. Hierdoor voelden andere vaders zich veiliger om hun eigen ervaringen te delen.

Deze gedeelde kwetsbaarheid en ervaringsuitwisseling versterkten de emotionele veerkracht van de deelnemers en bevorderden de vorming van een ondersteunend netwerk. Dit netwerk droeg niet alleen bij aan het welzijn van de vaders zelf, maar ook aan de betere zorg en het welbevinden van hun kinderen en gezinnen, door hun actieve rol in de zorg terug te vinden en zich meer betrokken te voelen, wat de balans en samenwerking in het gezin herstelt.